

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 391.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ter exponendum est. Lubentiùs ego, cum de omnibus bene meritus essem, tanquam qui iniuria omnes affecissem, pœnas darem, quàm cum vnum læsissem, tanquam de omnibus bene meritus, corona donarer ac prædicarer.

Eidem.

391.

Quid est, inquis, quod de cœlestibus luminaribus dictum est, Quæ tribuit Dominus Deus tuus omnibus nationibus? Audi igitur. Ad doctrinam & institutionem ac cognitionem ea tribuit, vt ex rerum, conditarum magnitudine ac pulchritudine Creator, qui oculis cerni non potest, conspiciatur. Hoc autè idcirco dixit, quoniam Hebræis vnà cum rerum creatione Legis quoque doctrina data est, artificem & architectum prædicans & cõcelebrans. Quòd si quidam idèò tributa ea esse putent, vt ipsis adorationem adhibeant, inscitiam suam perspicuè produnt: quippe cum vniuersa Scriptura sacra eos, qui hoc facere ausi sunt, accuset, atque acerrimè reprehendat.

Hieraci clarissimo.

392.

Non paruum, vir optime, verum quantum maximum edi potest, virtutis indicium exhibes, qui bonam potius famam colligere, quàm ingentes opes cumulare in animum induxeris. Quamobrem si in hac sententia perstiteris, nõ defuturi sunt, qui te laudibus vehant, ac prudentiam tuam ad omnes mortales perferant.

Ἡρακλέα σοφιστῆ.

393.

Qui sermonis facultatè improbât, nõ est obscurum quin inscitix suæ ac infantix probum in eam deriuare audeant. Qui autè eam probant, cum veritatis patrocinium fuscipit, vituperant autem, cum improbitati operam nauat, hi nimirum & humanæ naturæ nobilitatem, vt quæ sermone donata sit, cognitam atque perspectam

σωτόμας λεκτέον. ἤδιθα ἂν πάντας εὐεργετήσας, ὡς πίνιας ἀδικήσας, δόλιω δόλιω, ἢ ἀδικήσας πινά, ὡς πάντας εὐεργετήσας, τεφανωθεῖλω καὶ ἀναρρηθείλω.

Τῷ αὐτῷ. τζα.

Τί ἔστιν, ἔφησ, τὸ παρὶ τῶν ἑρηνίων φασήρων ἐρημιόν, ἃ ἀπέειμε κίλειος ὁ θεὸς σοῦ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν. ἀκουε ποίνου, ἀπέειμε παρὸς διδασκαλίαν, παρὸς παιδείωσιν, παρὸς γνώωσιν, ἢ ὅτι τὸ μέγιστος, καὶ τῆς χαλκονῆς τῶν κτισμάτων ὁ γενεσιουργὸς ἀόρατος ὢν, θεωρητῆται. τῆτο δὲ ἔφη, ἐπειδὴ τοῖς ἔθνεσιν μετὰ τῆς κτίσεως καὶ ἡ τῶ νόμου διδασκαλία ἐδόθη, ἀνακινύθησθα τὸ δημιουργὸν καὶ τεχνίτην. εἰ δὲ πινες οἴονται ἀπνευσμῆσθαι παρὸς τὸ παροικουῖσασιν αὐτοῖς, λαμπρῶς πινὸ οἰκίαν ἀπαιδευσάντων σχολιτωῖσιν, πάσης τῆς ἱεράς γραφῆς ἀπωλύθησ, καὶ καταφορικῶς κατηγορήσῃ τὸ τῆτο ποιῆσαι τολμησάντων.

Ἱερακὶ λαμπροτάτῳ. τζβ.

Ἀρετῆς σημεῖον ἔ μικρόν, ὡ ἀρετῆ, ἀλλ ὡς δυνατὸν καὶ μέγιστον ἐπιφέρει, παροικημιόνος δόξα καὶ κτήσασθαι μάλλον ἢ πλῆστοι μέγα συναγαγεῖν. ὡσεῖ ἂν ἐμμένῃς ταύτῃ τῇ γνώμῃ, ὅσα ἀπορήσῃς τῶν ἐγκωμιαστικῶν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις πινὸ οὐ φρόνησιν ἀγόντων.

Ἀρποκῆ σοφιστῆ. τζγ.

Οἱ τὰς τῶν λόγων δυνάμεις ἀποδουμάζοντες, ἔ λανθάνουσιν τὸ ὅτι οἱ κείας ἀλογίας ὄνειδος ἐπὶ ταύτας μεταφέρειν τολμησῆσ. οἱ δὲ ταύτας ἀποδεχόμενοι μὴ, ὅταν τῇ ἀληθείᾳ συναγαγῆσιντο, καλῶσιντο δὲ ὅταν τῇ κακίᾳ συμπράττωσιν. ἔτσι καὶ πινὸ τῆς ἀνθρωπότητος εὐγένειαν ἴσασιν ὅτι λόγων τε